Tomislav Sunić

A TITÁNOK, A TRAGÉDIA ÉS A MODERN POLITIKAI MÍTOSZOK*

Amikor az ősi görög titánok kerülnek említésre, akaratlanul is a korszakukat megelőző káosz és egyéb szavak és fogalmak jutnak az eszünkbe, melyek a világ teremtését jelezték. Ezek a szavak és kifejezések más, félelmet ébresztő képzetekkel együtt ötlenek fel, melyek jelenünkhöz és jövőnkhöz kapcsolódnak. Mindannyian ismerjük Homéroszt és Héziodoszt, s a titánok és az istenek összecsapásáról szóló leírásaikat. Ugyanilyen párhuzam vonható modern, titáni korszakunk és új politikai mítoszaink – valamint az idők végezete, a világvége – között.

Fő tézisem azt taglalja, hogy a káosszal kapcsolatos jövendölések egyáltalán nem új elméletek. Kezdettelen idők óta léteztek olyan történetek, mesék és mítoszok, amelyek a bukást, a káoszt és a világvégét vetítették előre. Az európai gondolkodók és szerzők túlnyomó többsége – az ókortól a posztmodern időszakig – foglalkozott a káosz és a rend fogalmaival.

A káoszban való hittel szemben áll a modern történelmi optimizmus és a Fejlődésbe vetett hit, a modern liberalizmus és a marxizmus lényegi velejárója. A fejlődés mítosza mára világvallássá vált, szerencsére azonban úgy tűnik, szerkezetében repedések mutatkoznak. A fejlődésbe vetett hit és a hívei az elmúlt két évszázadban fölényt élveztek és erőteljesen hallatták hangjukat. Ez különösen igaz az elmúlt hetven esztendőre. A fejlődés modern hívei eddig különféle öltözéket viseltek, mostanában pedig liberálisként, sőt, néha kereszténykent tűnnek fel. Némileg pejoratívan „világjobbítónak" nevezhetnénk ezeket a személyeket.

A fejlődésbe vetett hitre oly mértékben jellemző, egyenes irányú és horizontális gondolkodásmódból számos marxista és liberális értelmiségi merített ösztönzést. Ez a fajta gondolkodás világosan láthatóan eltér őseink ciklikus szemléletétől. Az eljövendő, lehetséges „káosz" jellemzéséhez elkerülhetetlenül szükséges a régi képek, szimbólumok és mítoszok tanulmányozása. A káosz képzetei sokkal erőteljesebben éltek ősatyáink között, mint manapság. Nem kell sokáig kutatnunk, hogy példákat találjunk erre. Megvizsgálhatjuk a korai görög mítoszokat és a homéroszi hőskölteményeket, amelyek bővelkednek az erőszak, a titáni küzdelmek, a különféle korok és újjászületések leírásaiban. A híres germán hőskölteményben, a *Nibelung-ének*, melynek cselekménye részben a mai Magyarország terü-

* A horvát származású szerző az American Freedom Party vezetőségi tagja. Bővebben lásd: www.tomsunic.com. A jelen közlés alapja egy angol nyelvű előadásának előre megírt szövege, amelyet 2013. december 27-én tartott Budapesten, az azóta megszűnt Atilla Király Szellemtudományi és Nemzetstratégiai Akadémián. *(A szerk.)*

letén zajlik, s ami tudat alatt még mindig áthatja minden európai identitását, káoszba és tömeges vérontásba torkollik. Európai ősatyáink közös faji örökségük ellenére nagyon is tisztában voltak a rend – saját országaik rendjét is beleértve – törékenységével. A *Nibelung-ének* főszereplője, Krimhilda királynő bosszút akar állni lemészárolt férjéért, Szigfridért, ezért második férjéül Atilla királyt választja.

Azok, akik titáni és tragikus szemlélettel bírnak közülünk, elutasítják a történelmi optimizmust, és a tragédia gondolkodóiként lehetne jellemezni őket. A tragédia gondolkodói azok, akik tisztában vannak az idő ciklikus természetével: azt állítják, hogy a napsütést mindig eső követi. Én is közéjük tartozónak vallom magam. Az ősi európai mítoszok titánjai mindannyian tragikus személyiségek voltak. Nem istenek, mint Zeusz és az Olümposz lakói, viszont ők adtak életet az isteneknek. Ezek a titánok azonban emberek sem voltak. Az volt a sorsuk, hogy halhatatlanok maradjanak, és egy örökkévalóságon át szenvedjenek s az alvilágban szenderegjenek. Az sem zárható ki azonban, hogy e titánok egyszer ismét felemelkednek, és megváltoztatják a világot. A titánok nem zsarnokok, és nem is ők a káosz elsődleges okai, éppen ellenkezőleg. Ők az istenek elengedhetetlen tükörképei. Fontos szerepet töltenek be a káosz elleni küzdelemben, bár politikai értékrendjük meglehetősen különböző.

Vegyük szemügyre, hogy miként alkalmazható az istenek és a titánok közötti ellentét a modern politikai mítoszok tanulmányozása során! Alább Clement Rosset filozófustól olvasható egy idézet, aki közel áll szellemi örökségünkhöz, maga is hevesen ellenzi a fejlődést és a történelmi optimizmust, s a tragédia szószólója:

> „Ennek eredményeképpen minden egyes nem-tragikus gondolat törvényszerűen intoleráns természetű; minél inkább eltávolodik tragikus szemléletétől, annál inkább hajlik az »optimizmus« sajátos formája felé, s annál kegyetlenebbé és elnyomóbbá válik (...). Általános értelemben véve a tragikus gondolat az intolerancia garantált forrását látja a filozófiai optimizmus minden formájában." (Clement Rosset: *Logique du pire* [1970]. Párizs, 1993, Presses Universitaires de France /Quadrige 167/.)

Ezzel szemben a történelmi optimisták, mint például a modern kommunisták és liberálisok makacs rögeszméje, hogy racionális társadalmi szerkezeteket kényszerítsenek társadalmunkra vagy a társadalmi együttélés szabályaira. Ezek elkerülhetetlenül politikai rémálmokat eredményeznek.

A tragédia modern embere, Ernst Jünger a következőket írja *An der Zeitmauer* (Az idő falára) című művében:

> „A sors előrelátható, érezhető, és félhetünk is tőle, ám pontosan ismerni lehetetlen. Ha nem így volna, az ember úgy élne, mint egy fogoly, aki előre tudja kivégzése időpontját." (Stuttgart, 1959, Klett, 25. o.)

A tragikus gondolat, amit más szóval titáni gondolatnak is nevezhetünk, kizár minden kapcsolatot ok és okozat között. A tragédia pozitív oldala a véletlenszerűen bekövetkező eseményekben, avagy magába a „véletlenbe" vetett hitben rejlik. A tragikus gondolkodó, vagy nevezzük titáni gondolkodónak, nem szívesen állít fel társadalmi szerkezeteket vagy utópisztikus elméleteket a jövőre nézve. Miért próbálnánk felkapaszkodni a történelem falára, hogy bepillantást nyerjünk a közelgő káoszba? Ez igen félelmetes erőfeszítés lenne, hiszen nagy valószínűséggel rémületes jelenetek tárulnának

a szemünk elé. A történelmi optimisták, mint a liberálisok és a kommunisták, ezzel szemben racionális szemléletükből kifolyólag abban mesterkednek, hogy az emberiség javát szolgáló politikai és társadalmi tevékenységet folytassanak, és istenekké váljanak. Az elmúlt hetven év során világosan láthattuk istent játszó, optimista szemléletük katasztrofális eredményeit.

Az alábbi hivatkozások segítségével vizsgáljunk meg néhány modern politikai illúziót, vagy inkább mítoszt, melyeket akár liberális önámításnak is nevezhetünk. Ezek az ábrándok segítenek abban, hogy mélyebb bepillantást nyerjünk az eljövendő titáni időszakokba, valamint a káosz új ciklusába. Vessünk hát egy pillantást az idő fala mögé!

1945. május 8-án hatalmas ünneplés folyt a New York-i Broadway-en és Londonban. Éppen akkor ért véget a II. világháború, és azóta a háború fogalmát a káosz jelképével azonosítják. A mai napig e szerint az antifasiszta világvégeforgatókönyv szerint élünk.

Az idő falának másik oldalán, vagy kevésbé allegorikusan kifejezve az Atlanti-óceán másik oldalán éppen az ünneplés pillanataiban húzták fel a vasfüggönyt. 1945 májusának közepén Dél-, Közép- és Kelet-Európa lakóinak milliói tapasztalták meg a káoszt – vagyis azt, ami számukra a világvégét jelentette. Ez volt Európa számára az idők végezete, a Ragnarök. A német *Zusammenbruch* szó, ami általános összeomlást jelent, gyakran elhangzott a hontalanná vált menekültek milliói között: több millió német, magyar, olasz, horvát és ukrán katona és civil nem sokkal később már a kommunista alvilág felé hajózott. Kevésbé képletesen úgy mondhatnánk, hogy a biztos halál várt rájuk. Ez a végső időszak nem csupán legyőzött vezetőiket érintette, hanem névtelen európaiak millióit, akiknek folyama az időben felmérhetetlen volt. Meg kellett halniuk, és örökre el kellett tűnniük.

A tragédia érzete mélyen gyökerezik történelmi emlékezetünkben, legyen szó akár jó, akár rossz emlékekről. Én magam például ötéves koromtól fogva hosszas elbeszéléseket hallottam néhai apámtól a kommunista halálmezőkről, ahol 1945 nyarán rengeteg embert mészároltak le Közép- és Kelet-Európában. Ezek a történetek nagy hatással voltak énképemre és az engem körülvevő valósághoz fűződő szemléletemre. A hallott történetek mélyen belevésődtek az emlékezetembe, és mára személyiségem szilárd részét képezik.

„Azok a modern politikai mítoszok, amelyeket manapság a nyakunkba zúdítanak, sokkal szürreálisabbak, mint a titánok és az istenek harcáról szóló ősi mítoszok. Ennek ellenére sokan vannak, akik feltétel nélkül hisznek a modern politikai mítoszok valóságában. Az embernek elsőként a multikulturalizmus és az idegen bevándorlás szépségéről szóló modern mítoszok jutnak az eszébe."

Azok a modern politikai mítoszok, amelyeket manapság a nyakunkba zúdítanak, sokkal szürreálisabbak, mint a titánok és az istenek harcáról szóló ősi mítoszok. Ennek ellenére sokan vannak, akik feltétel nélkül hisznek a modern politikai mítoszok valóságában. Az embernek elsőként a multikulturalizmus és az idegen bevándorlás szépségéről szóló modern mítoszok jutnak az eszébe. Ez a modern mítosz alapjában véve annak a keresztény mítosznak a világias változata, mely szerint a farkasnak a bárány mellett kell aludnia, és minden emberfajnak azonossá kell válnia. Megfigyelhetjük, hogy a történelem végével kapcsolatos zsidó-keresztény elképzelés remekül illeszkedik a Bibliából eredeztethető modern egyenlőségi és pacifista tanokhoz.

Azzal a zsidó-keresztény dogmával ellentétben, amely szerint a történelmi idő egyetlen for-

rásból ered, mégpedig az egyetlen istenből, akit Jahve néven ismernek, az európai titáni szemléletben nyoma sincs az idők kezdetének vagy végének. A történelmi időt folytonos újrakezdésnek, „örök visszatérésnek" tekintik, ami számos különféle forrásból fakad.

A zsidó-keresztény szemlélet és annak mai világi, liberális hajtása szerint a történelmi idő folyama monolineáris, ezért jelentősége és értelme korlátozott. Ebből kifolyólag a zsidók és a keresztények számára a történelem csakis olyan teljességként értelmezhető, amely történelmi beteljesüléssel bír. A történelem mind a zsidók, mind a keresztények számára a legjobb esetben másodlagosnak, a legrosszabb esetben pedig a „siralomvölgy" ocsmány epizódjának tűnik, amit hamarosan el kell törölni a föld színéről, és a mennyországra cserélni. A zsidó-keresztény egyistenhit kizárja a történelmi visszatérés vagy „újrakezdés" lehetőségét, így a történelem kénytelen egy előre meghatározott módon kibontakozni, miközben végcélja felé halad. A modern világi társadalomban a keresztény véglegesség eszméjét először a kommunista „osztálynélküli" társadalom mítosza, később pedig a liberális multikulturális társadalom – vagyis az apolitikus, a történelemnek hátat fordító, fogyasztói társadalom – elmélete váltja fel.

„Minden véletlen, minden egybeesés és váratlan* Zufall *azt jelzi, hogy az Idő mindig nyitva áll. Azonosságunk keresése során a történelem mindig nyitott."

A társadalmi osztályok nélküli kommunista rendszer kísérlete mostanra már csak történelem. Ezt manapság a folyamatos gazdasági növekedés és fejlődés sokkal sikeresebb liberális eszméje váltja fel, ami nagyon hasonlít a kommunista skolasztikára, bár eltérő kifejezéseket használ. A hazátlan nemzetközi proletariátus helyébe az idegenek, a nem európai népek, a fajkeveredés és a globalista kapitalista rendszer lépett.

Ne legyünk kulturális értelemben pesszimisták: inkább igyekezzünk kiélesíteni a tragédiát illető érzékeinket. A kulturális értelemben vett pesszimizmussal ellentétben a tragédia érzete az előre nem látható eseményeket, az egybeesést és a véletlent foglalja magába, amire a német nyelvben van egy kiváló kifejezés: *der Zufall*. A francia nyelv még ennél is jobban kifejezi ezt: *le hazard*. Minden véletlen, minden egybeesés és váratlan *Zufall* azt jelzi, hogy az Idő mindig nyitva áll. Azonosságunk keresése során a történelem mindig nyitott. Az idő folyama mindent rendelkezésünkre bocsát – minden európai és amerikai számára –, új ösvényeket, váratlan kitérőkkel a szabadság felé. Egyszerűen csak meg kell ragadnunk *egy* lehetőséget.

Mégis, ahogyan a titánok felemelkedését megelőző káoszra tekintve röviden már említettük, nem zárható ki annak lehetősége, hogy ismét kitör a káosz, és új titánokra lesz szükség. A multikulturalizmus szép meséi hamarosan elenyésznek. Tartsuk észben, hogy a korai európai istenek nem létezhettek volna nemzőik, a titánok nélkül. A Kronosz vagy Szaturnusz nevű titán volt az, aki a Zeusz nevű istennek életet adott, végül pedig egymás ellen fordultak. Bár Hádész alvilágába taszították őket, a titánok nem haltak meg. Élnek, és a tartaroszi alvilágban szenderegve várják a megfelelő pillanatot arra, hogy felkeljenek és folytassák a harcot. Lehet, hogy most érett meg az idő arra, hogy tanúi legyünk az istenek visszavonulásának, és a szakrális hanyatlásának. Lehet, hogy a titánok visszatérésének ideje nagyon közel van.

A jelen korban a titáni háborúk a nem európai fajok elleni háború formáját ölthetik. Azonban ne csapjuk be magunkat: számos történelmi példa igazolja, hogy az Egyenlőség miként vezetett gyűlölködéshez egy adott törzs, népcsoport vagy család tagjai között. Végül is az istenek és a titánok egymás tükörképei voltak, mégis harcot

vívtak egymás ellen. Soha ne feledjük, hogy a titánok adtak életet az isteneknek, és nem fordítva. Az európai polgárháborúk lehetősége még egyes nemzeteken belül sem zárható ki.

Ha feltételezzük, hogy az európaiak és az amerikaiak képesek lennének létrehozni utópisztikus etnikai államaikat, ki garantálná, hogy ezeket az etnikai államokat nem fogják ismét benső ellentétek és polgárháborúk sújtani? Ne feledkezzünk el arról a számtalan polgárháborúról, ami az elmúlt kétezer esztendő során a fehér európai és amerikai népeket sújtotta. A fehérek által fehérek ellen elkövetett erőszakos tettek számukat tekintve messze felülmúlják a fehérek által nem fehérek ellen elkövetett – vélt vagy valós – erőszakos cselekményeket. Hol kezdjük a felsorolást? Az amerikai vagy a spanyol polgárháborúnál? Vagy a nemrégiben lezajlott balkáni összecsapásoknál, melyek során az erőszakos tettek brutalitása minden képzeletet felülmúlt? Az európai harmincéves háború szörnyűséges esemény volt: németek millióinak életét követelte. Ezek a háborúk kimondottan azonos génállományú emberek között zajlottak.

Még a lehető legideálisabb körülmények között is kérdéses, hogy a Rendszer valószínűsíthető összeomlása után miként jöhetne létre egy fehér etnikai állam. Ezzel a problémás kérdéssel mindannyiunknak egyre többet kellene foglalkozni, különös tekintettel Európa nemzeti érzelmű vezetőire.

Ami engem illet, én sokkal inkább nyugtalankodom számos önjelölt európai és amerikai fehér nacionalista vezető jelleme, mint a nem európai népek tömeges bevándorlása miatt. Európai és amerikai nacionalista kollégáink közül sokan úgy vélik, hogy nemzeti mítoszaik megteremtésének az a legjobb módja, ha a többi európai mítosznak hátat fordítanak. A sors fintora, hogy a minket leggyalázatosabban becsmérlő személyek nagy része nem idegen, hanem saját európai nemzeteink tagja. Ha például átfutjuk az úgynevezett antifasiszta európai tömegdemonstrációk résztvevői összetételének listáját, akik a nem európai bevándorlók érdekében tüntetnek, meglepő módon azt látjuk, hogy a legtöbben fehér városi polgárok. Ezeken a tömegtüntetéseken csak elvétve láthatunk nem európai személyeket.

Ebben a keresztény monoteizmusnak is jelentős szerepe van. A kereszténység negatív szerepet töltött be, és mára a nem fehér bevándorlók leghangosabb támogatójává vált. Miért hibáztatnánk a bevándorlókat? Miért választotta a keresztény egyház ezt az utat? Fentebb már rámutattam a korai kereszténység protokommunista szemléletére, ami mára a liberalizmus és a kommunizmus hajtásaiban öltött testet. Innen eredeztethető az örökletes bűntudat, amit a nem európai népekkel kapcsolatban érzünk, s ez a jelenség az összes európai vezetőt sújtja, és az elközelgő káoszt jelzi.

Zárszóként szeretném kijelenteni, hogy nem szabad nemzeti mítoszainkat hobbiként, kedvtelésként, divathullámként vagy a szomszédos nemzetek kárára történő üzleti haszonszerzésként kezelni, legyen szó akár a románokról, akár a szerbekről. Ha elvakult nacionalistaként viselkedünk, azzal csupán azt érjük el, hogy bohócot csinálunk magunkból, és közveszélyesnek tekintenek bennünket. Elsőleges célunkként nem csupán a helyi nemzeti büszkeség újraélesztését kell kitűzni, hanem őseinkhez hasonlóan a tragédia érzetének megtapasztalását is. Csak így leszünk képesek folytatni a titánok és Prométheusz véget nem érő küzdelmét, függetlenül attól, hogy hányan maradunk a csatatéren.

Ford. Erdődy Péter